

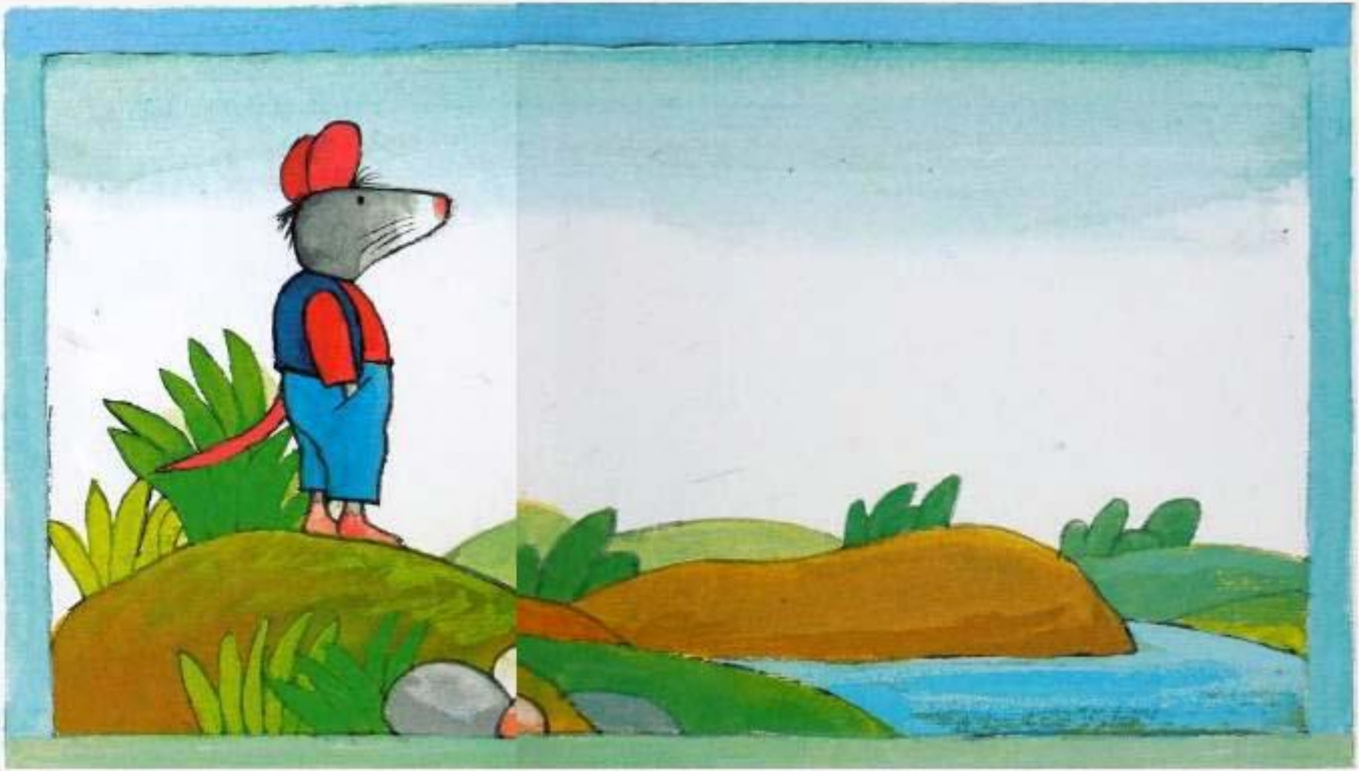
દેડકો અને વિશાળ વિશ્વ

મેક્સ વી.

દેડકો અને વિશાળ વિશ્વ

મેક્સ વી.

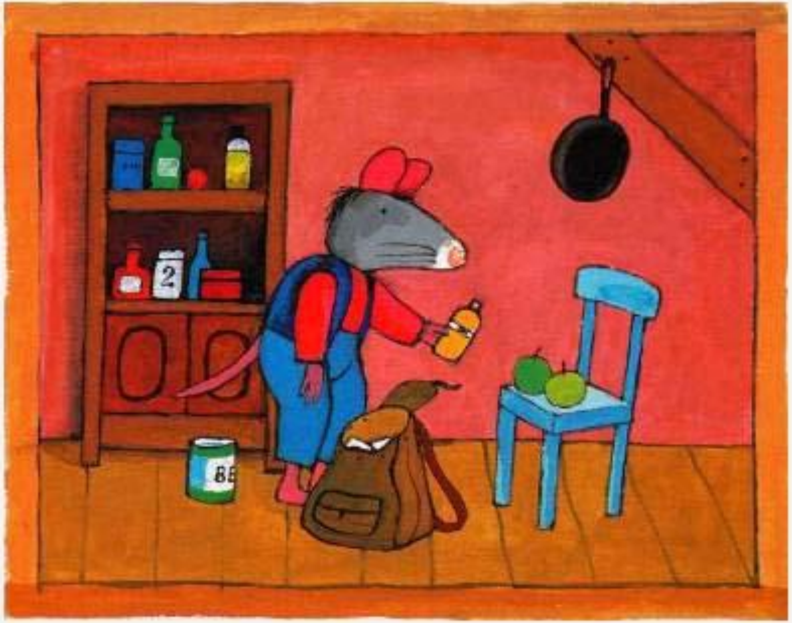

ઉંદર એક ટેકરીની ટોચ પર ઊભો રહ્યો અને ક્ષિતિજ તરફ જોતો રહ્યો.

"દુનિયા ખૂબ સુંદર છે," તેણે નિસાસો નાખ્યો. અને તરત જ તેને બેચેની અનુભવાઈ.

"મારો પ્રવાસ પર જવાનો સમય થઈ ગયો છે."

બીજા દિવસે વહેલી સવારે, તેણે પોતાનો થેલો જરૂર પડે તેવી વસ્તુઓ અને મુસાફરી દરમિયાન ખર્ચ ઉઠાવવા માટે જરૂરી સામગ્રીથી ભરી દીધો.

પછી તે સાહસ માટે ઉત્સુક, પોતાના માર્ગે ચાલવા લાગ્યો.

તે બહુ દૂર ગયો ન હતો ત્યારે તેણે એક ચીસ સાંભળી.

"મારી રાહ જુઓ!"

તેણે આસપાસ જોયું, અને દેડકાને તેની તરફ ઉતાવળમાં આવતો જોયો.

"ઉંદર!" દેડકાએ કહ્યું. "તું ક્યાં જઈ રહ્યો છે?"

"સાહસની શોધમાં વિશાળ દુનિયામાં ફરવા જાઉં છું," ઉંદરે કહ્યું.

"શું હું તમારી સાથે આવી શકું," દેડકાએ ખૂબ જ ઉત્સાહમાં પૂછ્યું.

"બિલકુલ નહીં!" ઉંદરે કહ્યું. "તું આટલી લાંબી મુસાફરી માટે ખૂબ નાનો છે."

"ઓહ, કૃપા કરીને, ઉંદર. હું નાનો છું પણ મજબૂત છું. હું વસ્તુઓ ઉપાડી લઈશ. અને યાત્રામાં એક કરતા બે હોય તો વધુ મજા આવશે."

"ચાલો, તો પછી." ઉંદરે કહ્યું. "પણ પાછળ નહીં રહી જતો!“ તેથી બંને મિત્રોએ સાથે મળીને વિશાળ દુનિયાની યાત્રા શરુ કરી.

દેડકાએ બેગ ઉપાડી અને ઉંદરે રસ્તો દેખાડયો.

"આ તો સુંદર છે," થોડી વાર પછી દેડકાએ કહ્યું. "આ ઘર કરતાં અલગ છે." તે પહેલાં ક્યારેય આટલો દૂર ગયો નહોતો.

તેઓ એક માઈલ આગળ ચાલ્યા પછી, દેડકો બેસી ગયો.

"મને ભૂખ લાગી છે," તેણે કહ્યું. "આપણે ક્યારે લંચ કરી શકીએ?"

"શું?" ઉંદરે કહ્યું. "આપણે હમણાં જ આપણી સફર શરૂ કરી છે!"

તેમ છતાં, તેણે થેલામાંથી બે પીનટ-બટર સેન્ડવીચ કાઢી. તે પોતે ખાવા માટે તૈયાર હતો, "આ ફક્ત નાસ્તો છે." તેણે કડકાઈથી કહ્યું. "આપણે હજુ ઘણો લાંબો રસ્તો કાપવાનો છે."

સેન્ડવીચ ખાઈને તેઓ ફરી એકવાર નીકળી પડ્યા.

"આપણે ત્યાં પહોંચી ગયા છીએ?" દેડકાએ પૂછ્યું.

"ક્યાં?" ઉંદરે જવાબ આપ્યો. "

"વિશાળ દુનિયાની આસપાસ." દેડકાએ કહ્યું.

"કેવી રીતે?" ઉંદરે અધીરાઈથી કહ્યું. "આપણે ભાગ્યે જ ઘર છોડ્યું છે."

જ્યારે તેઓએ ચાલવાનું બંધ કર્યું, ત્યારે સૂર્ય લગભગ આથમી ગયો હતો.

દેડકો જમીન પર ઢળી પડ્યો. "હું થાકી ગયો છું. હું વધુ ચાલી શકતો નથી," તે બબડ્યો. "આપણે ઘરે ક્યારે જઈશું?"

"ઘરે?" ઉંદર આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયો. "એવું કંઈ નહીં થાય! આપણે અહીં રાત વિતાવવાના છીએ."

ઉંદરે એક આરામદાયક જગ્યા પસંદ કરી અને બંને આરામ કરવા સૂઈ ગયા.

"ઉંદર," થોડી વાર પછી દેડકાએ કહ્યું, "મને ઊંઘ નથી આવતી."

"તમારી આંખો બંધ કરો અને તમારી મનપસંદ વસ્તુઓ વિશે વિચારો," ઉંદરે કહ્યું.
દેડકાએ પ્રયત્ન કર્યો પણ તે કામ ન આવ્યું. તેને વિચિત્ર અવાજો સંભળાતા હતા.

તે કદાચ સિંહ... અથવા વાઘ હતા.

સવાર પડી ત્યારે દેડકો ઉઠવા માંગતો ન હતો.

પણ ઉંદર મક્કમ હતો, અને તેઓએ પહાડ પર ચઢીને અને ખીણમાં ઉતરીને વિશાળ દુનિયાનો પ્રવાસ ચાલુ રાખ્યો.

"આપણે હવે લગભગ પહોંચી ગયા છીએ?" દેડકાએ હાંફીને કહ્યું.

"જરાય નહીં," ઉંદરે કહ્યું. "જો તમારે વિશાળ દુનિયામાં કંઈ પણ જોવું હોય તો તમારે દ્રઢ રહેવું પડશે."

અચાનક, આકાશમાં અંધારું થઈ ગયું. વાદળોની પાછળ સૂર્ય ગાયબ થઈ ગયો અને વરસાદ શરૂ થયો, શરૂઆતમાં હળવો પણ પછી વધુ ને વધુ તીવ્ર. બંને મિત્રો આશ્રય માટે દોડી ગયા.

તે સુકા હતા પણ દેડકાને ઠંડી લાગી રહી હતી.

"હું વિચાર કરું છું કે ઘરમાં વસ્તુઓ કેવી છે," તેણે ઉદાસીનતાથી કહ્યું.

"હું વિચાર કરું છું કે ડુક્કર કેવું છે? અને બતક અને સસલું?"

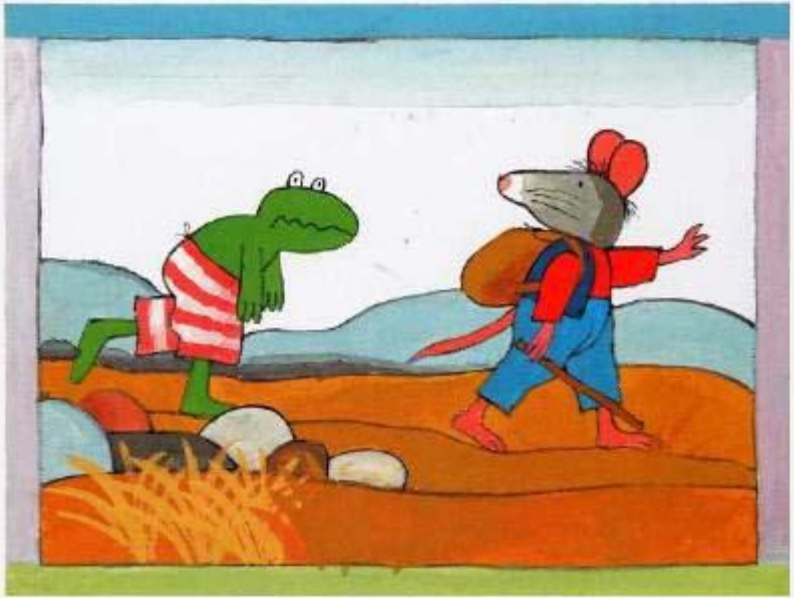
"વરસાદ બંધ થઈ ગયો છે," ઉંદરે કહ્યું. "ચાલો!"

તેઓ ચાલતા ચાલતા કોઈ જંગલી, નિર્જન પર્વતો પર પહોંચ્યા. તેઓ ખડકો અને પથ્થરો પર ચઢતા ગયા.

"આ જુઓ! શું આ અદ્ભુત નથી?" ઉંદરે કહ્યું.

પણ દેડકો લપસીને પડી ગયો હતો, અને કંઈ જોઈ શકતો ન હતો.

"મને લાગે છે કે મારો પગ તૂટી ગયો છે," દેડકાએ બડબડાટ કરતાં રડવાનું શરૂ કર્યું.

"ખૂબ જ દુખે છે, હું ચાલી પણ શકતો નથી."

"આવી રીતે આપણે ક્યાંય પહોંચીશું નહીં," ઉંદરે બડબડાટ કર્યો. "હવેથી, હું તને ઉપાડી લઈશ."

તેણે દેડકાને પોતાની પીઠ પર ઊંચકી લીધો અને આગળ વધ્યો.

"કદાચ ડુક્કર કેક બનાવી રહ્યું છે," દેડકાએ કહ્યું. "અને મને વિચાર થાય છે કે બતક અને સસલું શું કરી રહ્યા છે? અમે હંમેશા ઘરે સાથે મળીને ખૂબ મજા કરીએ છીએ."

"તારી પાસેનું બાકીનું જીવન તું ઘરે બેસીને વિતાવી શકે છે," ઉંદરે કહ્યું.

"અત્યારે, આપણે વિદેશી ભૂમિ પર જઈ રહ્યા છીએ. તમારી આસપાસ જુઓ! જુઓ તે કેટલું સુંદર છે? અને દરેક જગ્યા અજાણી છે."

જ્યારે તેઓ આખરે ઘાસના મેદાનમાં પહોંચ્યા, ત્યારે ઉંદરે દેડકાને નીચે મૂક્યો.

"હું થાકી ગયો છું." તેણે કહ્યું. "આપણે અહીં સૂઈશું."

"અહીં?" દેડકાએ નિરાશ થઈને પૂછ્યું, "મારા ઘરે દુનિયાનો સૌથી સારો નાનો પલંગ છે." પણ દેડકો પણ થાકી ગયો હતો, અને તે જલ્દી સૂઈ ગયો.

પણ જ્યારે તેઓ બીજા દિવસે સવારે ઉઠ્યા, ત્યારે દેડકો ત્યાં દયનીય હાલતમાં બેઠો હતો.

"ઉંદર, મારી તબિયત સારી નથી. હું ખૂબ બીમાર છું. હું આટલી મોટી દુનિયામાં જવા માંગતો નથી. મને ઘરની ખૂબ યાદ આવે છે!"

"તું દુનિયા ફરવા માટે ખૂબ નાનો છે." ઉંદરે કહ્યું. "તું બીમાર નથી. તને ઘરની યાદ આવી રહી છે."

"ઘરની યાદ?" દેડકો ગભરાઈને કૂદી પડ્યો. "શું આ બહુ ખરાબ વાત છે?"

"બહુ નહીં," ઉંદરે કહ્યું. "ઘરે પહોંચી જશો તો તમે સારા થઈ જશો."

"ઘર.." દેડકાએ સ્વપ્નમાં ગણગણાટ કર્યો.

"બસ, બસ." ઉંદરે કહ્યું. "આપણે પાછા જઈ રહ્યા છીએ."

દેડકાને હવે વધુ ઊંચકવાની જરૂર નહોતી. તે આગળ વધ્યો, ડુક્કર, બતક અને સસલા તરફ. ઉંદરને હસવું આવ્યું.

"તમને પાછા જવામાં વાંધો છે?" દેડકાએ પૂછ્યું.

"ના, ના," ઉંદરે કહ્યું. "મને પણ ઘરની થોડી યાદ આવતી હતી. એવું જ હોવું જોઈએ."

છેવટે, કલાકો સુધી ચાલ્યા પછી, દેડકાએ બૂમ પાડી.

"જુઓ! આપણે લગભગ પહોંચી ગયા છીએ!"

અને ખરેખર, દૂર તેઓએ ડુક્કર, બતક અને સસલાને તેમની રાહ જોતા જોયા. દેડકો તેના મિત્રો તરફ એવી રીતે દોડયો જાણે તેને પાંખો હોય.

"ઘરે આપનું સ્વાગત છે!" સસલાએ કહ્યું. "તમારી સફર કેવી રહી?"

"શાનદાર!" દેડકાએ ગાયું. "આ વિશાળ દુનિયા ખૂબ જ સુંદર છે. અને અમારા ઘણા રોમાંચક અનુભવો પણ થયા. સિંહ અને વાઘ હતા અને .. "

"અંદર આવો," સુવરે કહ્યું, "અને અમને બધું કહો."

"મેં હમણાં જ કેક બનાવી છે અને તમને ભૂખ લાગી હશે."
દેડકો બસ આ જ સાંભળવા માંગતો હતો.

તેઓ ટેબલની આસપાસ બેઠા હતા અને સુવરની સ્વાદિષ્ટ કેક ખાતા હતા, જ્યારે દેડકાએ ભયંકર તોફાન અને તેઓ કેટલા બહાદુર હતા તેનું વર્ણન કર્યું: તેઓ જે પર્વતો પર ચઢ્યા હતા અને તેમણે જે દૃશ્યો જોયા હતા.

"પણ ઘર જેવું બીજું કોઈ સ્થાન નથી," દેડકાએ કહ્યું, અને તેણે ખુશીથી પોતાના, સરસ, ગરમ, નાના પલંગ વિશે વિચાર્યું.